

Պարույր Սևակ

Կաս ու չկաս՝ Աստծո պես

Երբ քեզ մենակ ես զգում,
Դու զգում ես քեզ աստված՝
Ո՛չ մի բանով չհաստված,
Եվ ոչնչո՛վ չաստված:
Բայց երբ մենակ ես զգում,
Մենա՛կ-մենա՛կ ես զգում՝
Արարչական արյունը
Սառչում է քո տաք բազկում.
Քեզ զգում ես խեղճ ու թույլ,
Քեզ զգում ես անկարող,
Քո մեծ բախտով՝ հար դժբախտ,
Եվ անտաղանդ քանքարով...
Դու քեզ մենա՛կ ես զգում,
Եվ ի՞նչ ես դու վերջապես.
Աստծու նման դու և կա՛ս,
Եվ դու չկա՛ս՝ աստծու պես...

25.X.1955թ.

Մոսկվա